

MYŠLENKY NA MĚSÍC ÚNOR

VOJTĚCH KODET

PŘEŽÍT NEBO PROŽÍT MŠI SVATOU?

Vydalo Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2015

1. Pro každého, kdo poznal lásku Boží zjevenou v Ježíši Kristu, je absurdní vystačit si s plněním „náboženské povinnosti“. Pouhá účast na nedělním slavení eucharistie není a nemůže být největším přikázáním.
2. S chlebem a vínem přinášíme zároveň na oltář i každé utrpení a bolest světa s jistotou, že v Božích očích je všechno cenné.
3. Naše účast na těle a krvi Kristově nesměřuje k ničemu jinému než k tomu, abychom se stali tím, co přijímáme.
4. Ke svátosti Ježíšova srdce se můžeme v plném smyslu dostat jen s otevřeným srdcem. Kdo přijímá svátost jeho srdce a nepřipraví vlastní srdce, ten nepochopil Krista.
5. Kdo se pravidelně s Pánem setkává v jeho slově, stává se stále citlivější na to, co mu Pán chce říct.
6. Vděčnost, úžas a chvála nás osvobozují od nás samých a vedou nás k pokoře před Bohem.
7. Neznáme jediný případ, kdy by Ježíš něčí pozvání odmítl. Kdykoli se sejdem, abychom slavili eucharistii, vždycky přijde. Kdykoli kněz vysloví slova proměnění, vždy sestoupí.
8. Podstata všech svátostí spočívá v tom, že vnější znamení odkazuje k hlubší, neviditelné skutečnosti. Proto dobře prožít „svátost Ježíšova srdce“ je možné jen živou vírou, s otevřeným a milujícím srdcem.
9. Přežehnat se znamením kříže s plným vědomím toho, co děláme, je velmi silná vyznavačská modlitba, která zahání síly temnot a vtahuje nás do Ježíšova srdce.
10. Ježíš Kristus, který nás vytrhl z moci hříchu a smrti, nás uvádí do společenství s Otcem v Duchu Svatém, a tím také do společenství s ostatními dětmi našeho nebeského Otce.
11. Možná někdy na bohoslužbu přicházíme neklidní, plní předsudků a svých nároků. Neměli bychom ale odcházet stejní, nebo dokonce zatvrzelejší, než jací jsme přišli. Je důležité přijít na mši svatou včas a začít ji slavit s plným vědomím toho, co se zde děje.
12. Ten, kdo zakusil pravou lásku, je schopen ji dát i druhým.
13. Bůh ví, že potřebujeme odpuštění, a čeká, až k němu přijdeme v pravdě – takoví, jací jsme, ve své slabosti a chudobě, s otevřeným srdcem a s důvěrou v Boží slitování.
14. Jedním z nejvytrvalejších katolických bludů je přesvědčení, že k Bohu se můžeme přiblížit teprve tehdy, až se polepšíme, až budeme „dost dobří“.
15. Překážkou mezi námi a Bohem nemusí být jen náš konkrétní nevyznaný hřích, ale postoj falešné soběstačnosti a spokojenosti se sebou.

16. Od prvních stránek Bible vidíme, že nás Pán vždy hledá jako první, aby se s námi usmířil, protože ví, že ve své slepotě nejenže nevidíme svůj hřích, ale dokonce Bohu mnoho věcí zazlíváme.
17. Boží slovo má moc proměnit naše životy, ale je třeba naučit se ho slyšet.
18. Bez Ducha svatého nejsme schopni Boha chválit.
19. Budeme-li každý den naslouchat Bohu a jeho slovu, modlitba se stane láskyplným rozhovorem, budeme nalézat odpovědi na své životní otázky, bude se měnit naše smýšlení a konání.
20. Má-li víra sílit a růst, patří k ní také pochybnosti, zkoušky a hledání. Kdo nikdy žádnou krizi víry neprožil, může si být jist, že to, co za víru považuje, bude nejspíš jen dědictvím náboženských zvyklostí a názorů po předcích.
21. Živá víra se projeví v tom, že vydrží temnotu nejistot i zklamání, když věci nejdou podle lidských představ, a přesto nezpochybní Boží lásku.
22. Dary, které klademe na oltář k proměnění, mají znázorňovat naši ochotu darovat se Kristu, který se nám a pro nás vydává.
23. Přijmout dar Ježíšova života, a nedarovat mu sebe by znamenalo znovu Božího Syna ukřižovat. Je důležité nebrat to, co se děje na oltáři, jako samozřejmost.
24. Vděčnost v srdci vede ke chvále a chvála je způsob modlitby, jakým se modlí andělé a svatí v nebi. Při slavení eucharistie se doslova spojujeme se zpěvem andělů, kteří stojí před Boží tváří.
25. To podstatné při mši svaté můžeme prožít jen tehdy, pokud zapojíme své srdce.
26. Boží chvála má tu zvláštní vlastnost, že uzdravuje lidská srdce. Uzdravuje tím, že nás uvádí do správného postoje vůči Bohu.
27. Tvoříme-li v církvi jedno Kristovo tělo, je třeba, abychom při slavení eucharistie byli mezi sebou usmířeni. Nelze spolu nemluvit a vyřešit to tím, že si sedám na druhou stranu kostela, abych nemusel dát pozdravení pokoje člověku, s nímž se nesnáším.
28. Ve spojení s Kristem a jeho obětí dochází k proměnění všeho, co jsme a co žijeme, co s vírou přinášíme před Boží tvář. Potom skutečně prožíváme, že eucharistie je pramen i vrchol křesťanského života.

**Myšlenky byly sestaveny v Pastoračním domě Velehrad v Itálii
ve spolupráci s Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži.**